

LBRIS

We know
books

Ann Cleeves

Foc sălbatic

traducere din limba engleză
de Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS
2022

Capitolul 1

Emma stătea pe malul pietros și îi privea pe adolescenții de pe plajă cum pregăteau un foc – făcuseră o grămadă din lemne aduse de ape. Era o modalitate prin care să-și mai alunge, cumva, plictiseala. În Deltaness nu se întâmpla mare lucru. Era prea departe de Lerwick ca să fie ușor să ieși în oraș, iar autobuzele încetau să mai circule cu mult înainte ca barurile să se închidă. Noaptea era senină și liniștită, iar lumina dispărea încet. Peste încă o lună urma să fie solstițiul de vară. Emma se afla acolo pentru că și ea se plictisea. În copilărie își dorise să se plictisească, să petreacă zile liniștite, normale, fără încordare – școală, teme și mese în familie care să nu se termine cu nervi, urlete sau lucruri și mai rele. Acum se gândea că îi intrase în sânge nevoia de agitație, tânjea să aibă zile pline de acțiune și provocări, să obțină reacții de la persoanele din viața ei. Simțea nevoia să facă lucrurile să se întâmple.

Privi în depărtare, spre orizont, unde marea și cerul deveneau una, și se întrebă de ce mai stătea în Deltaness și lucra ca dădacă. O voce din mintea ei îi spuse că se afla încă în Shetland pentru că-i era teamă de viața departe de insule. Aici era în siguranță, trăia într-o comunitate bine încheată, unde-și știa locul. Dacă nu i-ar fi fost așa de teamă, ar fi rămas alături de Daniel Fleming, ar fi fugit în sud cu el, ar fi devenit artistă sau model sau designer. Emma nu-și mai ascultă vocea din cap. Nu-i plăcea să se considere fricoasă. Viața aici nu era așa de rea. Avea și părțile ei bune. Scoase

o sticlă din geantă. Nu era noua ei geantă minunată, care-i amintea de acele părți bune și care acum se afla în camera ei, pe pat, ci una pe care și-o făcuse singură din niște pânză care-i rămăsese. Luă o înghițitură de vodcă, după care îi dădu sticla bărbatului de lângă ea.

Magnie Riddell i-o dădu înapoi și o cuprinse cu brațul. În curând avea să încerce să-i vâre limba în gură. Numai gândindu-se la asta, Emmei i se făcu greață. Îi plăceau bărbații, dar așa cum îi voia ea. Uneori se gândea că lumea pune exagerat de mult preț pe sex. Magnie era drăguț și era exact opusul tatălui ei, dar tot îi venea greu să aibă cu el vreun fel de intimitate fizică.

Focul începuse să ardă. Simțea căldura flăcărilor chiar și de unde stătea. Spre cer zburau scânteii. Mai jos, adolescenții poșteau doze de bere și cidru. Fredonau un soi de cântec pe care Emma nu-l recunoștea. Era ceva despre sport, sau poate erau niște versuri furate de la festivalul focului *Up Helly Aa!*. Apoi auzi zgomotul unor pietricele mișcându-se în spatele ei, iar deasupra lor apăru un copil mic. Privi fix focul, parcă hipnotizat. Emma îl recunoscu pe dată. Era Christopher, băiatul ciudat al lui Daniel Fleming.

Cei de jos îl zăriră și se holbară la rândul lor. Incepură să rădă și să strige. Magnie își trase brațul și o privi. Era clar că se aștepta ca ea să intervină, să aibă grijă de copil. Dar Emma nu era în timpul programului și era plictisită. Privi scena de jos și zâmbi.

1. Festival organizat în fiecare an în Insulele Shetland în perioada ianuarie-martie pentru a sărbători sfârșitul iernii. (n. red.)

Capitolul 2

Magnie Riddell se simțea bătrân. N-ar fi trebuit să fie acolo cu puștania ăștia. Mama lui avea să afle unde fusese. În Deltaness bărfele se răspândeau și mai repede decât pe vremea când era doar un țânc. Pe atunci mai avea o șansă să scape când făcea vreo prostioară. Acum până și mama lui era pe Facebook. Era de-a-juns să-l vadă stând pe plajă lângă Emma, cu chipul luminat de flăcări și cu sticla în mână, ca să înceapă să-i țină eterna predică, să-i vorbească despre cum el era tot ce mai avea pe lume, cum o părăsise tatăl lui Magnie pentru străina aia fâșneată din Lerwick și cum el, Magnie, îi făcuse deja familia de rușine: *Nimeni n-a mai avut până acum probleme cu poliția. Mi-a fost rușine să mă arăt pe la magazin o lună întreagă. E cazul să te maturizezi, Magnie, să te însori cu o fată drăguță din Shetland și să mă faci bunică.*

Magnie se întoarse spre Emma, care stătea perfect liniștită și elegantă ca pisica siameză a mamei lui, deși băuse la fel de mult ca el. De asta era ea diferită de toate celelalte fete din Shetland care urlau și injurau la fel ca băieții. Ea nu-și pierdea controlul niciodată. Stăteau pe malul pietros întinși pe spate și sprijiniți în coate. Erau la mică distanță de foc și îl priveau de sus. Așa era și Emma, mereu un pic distanțată de ceilalți.

– Ce zici, ne întoarcem?

Se gândea că poate avea să-l lase să rămână în garsoniera ei din căsoiul doctorului. Cândva îi mai dăduse voie să rămână și

UBBIS | We know books

se întinseseră împreună în patul îngust. Il lăsase s-o atingă și s-o sărute, iar el o dorise nebunește. Mai târziu coborâse pe scara din spate și dispăruse în noapte fără să-l vadă nimeni. Fusese speriat, frustrat și entuziasmat în același timp. Sperase că era începutul unei relații, că avea să devină iubitul ei, nu doar un alt amic. Dar problema cu Emma era că niciodată nu puteai fi sigur de nimic. Chiar și când se sărutaseră, când îi deschiasse bluza și li se atinsese pielea, Magnie simțise că era distantă. Parcă ar fi fost un spectator care doar privea ce făceau. Nu neapărat că-i evalua lui prestația, dar nici nu participa cu toată inima. Tot nu știa care era situația dintre ei doi și, dintr-un motiv care-l depășea, îi era prea teamă s-o întrebe. Uneori voia să fie agresiv cu ea, s-o facă să-l ia în serios.

– Nu pot, răspuse Emma. Martha și Charlie sunt aici și trebuie să stau cu ochii pe ei și să-i duc înapoi.

Vorbea pe un ton calm. Ceva din glasul ei cu accent de Orkney îl excita, îl înnebunea. Ar fi făcut orice ca s-o posede atunci, pe loc.

– Înțeleg. Normal.

Ce altceva putea spune? Emma lucrase ani întregi ca dădăcă pentru familia doctorului și, cu toate că cei doi copii mai mari erau deja adolescenți, tot se simțea responsabilă față de ei într-un fel pe care Magnie îl considera admirabil, chiar dacă în seara aceea îl scotea din minți. Se gândi că Emma era mai responsabilă decât doctorul și soția lui, care nu păreau niciodată să știe sau să le pese ce făceau cei patru copii ai lor. Fără Emma, ar fi fost lăsați să-și facă de cap.

Aruncă o privire la grupul de jos, încercând să-i zărească pe copiii familiei Moncrieff. Singura lumină venea de la foc, așa încât la început îi veni greu să-i distingă. Mai întâi o văzu pe Martha. Avea șaisprezece ani și era brunetă. De când intrase la Liceul Anderson, n-o văzuse îmbrăcată decât în negru. Ședea turcește și părea pusă pe gânduri. Dacă era să dai crezare bârfelor din Deltaness, era ciudată și încerca să iasă în evidență. Mama lui Magnie vorbea

mereu dezaprobată despre ea: *Fata aia n-o să ajungă bine. Și ce-i cu piercing-urile și cu coafura aia de zici că-i tunsă cu ciobul? Ar arăta destul de bine dacă s-ar îngriji puțin. Acum că era ușor amețit, se întrebă de ce cuvintele mamei lui păreau să-i vină mereu în minte atunci când se aștepta mai puțin. Își dorea să scape de ele, de ea.*

Charlie avea cincisprezece ani. Era cu un an mai mic decât sora lui, blond și athletic. Magnie nu și-l putea imagina vreodată într-o postură gânditoare. Acum stătea cu un braț petrecut pe după un amic și cei doi cântau ceva, poate scandau în cinstea vreunei echipe de fotbal. În orice caz, nu era nimic muzical. De unde se afla, Magnie nu auzea nicio linie melodică, doar un ritm. Charlie agita o doză de bere tare prin aer. În curând avea să i se facă rău. Magnie recunoștea semnele. Și el începuse să bea de când era mic.

În spatele Emmei și al lui Magnie, pietrișul se mișcă. Magnie auzi zgomotul pietricelelor și le simți cum îi înțepă brațele. Se întoarse. Spera să nu fie vreun bătrân de-al locului care să le spună să facă mai puțin zgomot sau să stingă focul. Altminteri mama lui cu siguranță că avea să afle că fusese pe plajă cu Emma. De curând, Magnie nu fusese tocmai sincer cu ea când îl întrebase despre dădăcă. Până la urmă, ce treabă avea ea?

Însă cel care își făcu apariția era un băiat. Un băiețel. Purta un tricou alb și un șort alb, așa că arăta de parcă ar fi fost doar în chiloți, de parcă venise ca un somnambul desprins dintr-un vis. Magnie îl recunoscuse. Mama lui i-l arătase când merseseră împreună la magazin într-o dimineață:

– Ți-a copiii ticnit care locuiește în fosta casă a lui Dennis Gear. Se zice că a dat foc la școală și că într-o zi o să ne dea foc tuturor.

Magnie nu spusese nimic. Știa că mama lui îl plăcuse pe Dennis Gear. Se zvonea că la un moment dat fuseseră iubiți. Femeia nu accepta schimbările majore aduse casei. Poate că la mijloc era și un sentiment de vinovăție pentru felul în care murise bătrânul.

Acum îi părea rău de copilul care părea atât de confuz. În jurul focului nu se mai scanda o batjocură împotriva unei echipe rivale, ci altceva, mai urât. Desluși cuvântul și nu-i veni să creadă ce aude:

– Retardat, retardat, retardat!

Magnie o privi pe Emma. Ea lucra cu copii. Cu siguranță că avea să facă ceva, să-l ia pe băiat în brațe și să-l liniștească. Trebuiau să-l ducă înapoi la familia lui. Dar Emma nu se urni. Încă privea scena de jos. Magnie se gândi că poate se uita după Charlie și Martha. Nu-i acorda atenție băiatul de deasupra lor. Magnie se ridică și le strigă celor din grup să înceteze, însă cuvintele îi fură acoperite. Acum începură să scandeze altceva:

– Spânzurătoarea, spânzurătoarea, spânzurătoarea!

Băiatul stătea cu ochii închiși și își acoperise urechile ca să nu mai vadă și să nu mai audă. Lui Magnie nu-i venea să creadă că lumea putea fi atât de crudă. Știa că nu erau cu toții cruzi. Erau așa din cauza alcoolului și a faptului că deveniseră anonimi, că făceau parte din gașcă, că lumina care pâlpâia îi transformase într-o monstruoasă masă care urla.

Magnie urcă pe pantă, ajunse lângă copil și îl luă în brațe. Băiatul nu se zbătu. Părea foarte ușor, ca o pasăre. N-avea pic de carne pe el. După ce ajunseră pe cealaltă parte a dealului, unde adolescenții nu-i mai puteau vedea, îl lăsă jos. Acum nu mai scandau, de parcă brusc se rușinaseră. Magnie îl luă de mână pe copil.

– Te cheamă Christopher, nu-i așa? Haide, Christopher, mama și tatăl tău probabil se întrebă pe unde umbli. Hai să mergem acasă.

Abia când se întoarse văzu umbra. O siluetă pe care o recunoștea îl privea fix.

Capitolul 3

Stăteau pe terenul de joacă, așteptându-i pe copii să iasă. În cea mai mare parte erau mame, dar erau și doi tați, trei bunici și tânăra care lucra ca dădacă pentru familia doctorului. În majoritatea după-amiezilor se formau biserițele în care schimbau impresii superficiale, prietenoase. După nouă luni, Helena Fleming știa la ce să se aștepte. Făceau puțină conversație, povesteau despre apucăturile și realizările altor copii. Ea nu se simțea niciodată cu adevărat ca făcând parte din grup și rareori vorbea despre copiii ei, însă era dispusă să-i asculte pe alții.

Dar astăzi conversația părea să fie mai coerentă, de parcă avea un scop anume, iar ea ezită preț de o clipă înainte să intre. Poarta scârțâi când o deschise, iar grupul se întoarse spre ea. Știa că vorbeau despre ea, că o așteptau să-și facă apariția. Brusc, în mintea ei deveniră niște creaturi ca desprinse dintr-un film de groază. Vecinii pe care credea că-i cunoaște destul de bine parcă se transformară într-un fel de haită de câini de vânatoare. Erau avizi de subiecte de bărfă, iar pentru o clipă își imagină cum o sfâșie ca să le obțină, își imagină cum își întind boturile și salivează. Voia să fugă. Se miră de cât de teamă i se făcuse. Era o femeie puternică, independentă. Avea succes, nu trebuia să se simtă așa, paralizată, aiurită și cuprinsă de fiori. Șocul și o rămășiță de mândrie o făcură să rămână locului și să-i privească. Apoi se întrebă ce puteau să-i facă de fapt. Doar nu voiau să provoace o scenă. Cel puțin la suprafață, locuitorii din Shetland erau politicoși.

Se întoarse cu spatele la ei și se aplecă, prefăcându-se că se leagă la sireturi, ca să nu fie nevoită să-i privească.

Tocmai atunci prima clasă primi liber să iasă în curte. Ai Helenei erau mai mari, dar ceilalți care-și așteptau copiii se împrăștiară ca să-i culeagă și deveniră pe loc mai puțin amenințatori. Își umplură brațele cu geți și ghiozdane. În după-amiaza asta nu era nevoie de geți. Era luna mai, iar vremea era călduroasă pentru Shetland. Clipa de încordare trecuse, cel puțin pentru moment, iar Helena se relaxă. Își spuse că reacția ei, felul cum și-i imaginase ca pe niște câini de vânatoare, fusese ridicolă. Ar fi trebuit să-i privească, să se apropie de ei și să participe la conversație. Cât de jalnică fusese! Cât de lașă!

La scurtă vreme după aceea, Ellie ieși în fugă, dând din mâini și din picioare. Șosetele îi alunecaseră până la glezne, iar pe frunte și pe partea din față a puloverului era murdară de cretă sau vopsea. Vorbea întruna. Uneori Helena avea impresia că fata se născuse vorbind, sau cel puțin cerând atenție. Helena se obișnuise să fie doar pe jumătate atentă și s-o aprobe din cap din când în când. Își dădu seama într-un moment teribil de vinovăție că exact la fel făcuse și cu mama ei în ultimele faze de Alzheimer. Se aplecă spre fiica ei și încercă să se concentreze, dar pierduse deja începutul poveștii lui Ellie, iar ce spunea acum nu se lega. Pe lângă asta, Ellie nu putea sta locului mai mult de o clipă, iar acum deja țopăia mai departe.

Christopher ieși ultimul. Era însoțit de profesoara pentru copii cu nevoi speciale. Christopher ieșea mereu ultimul și era mereu însoțit. Helena se gândea că n-ar fi stricat să stea cu ceilalți copii. Cum putea să învețe regulile interacțiunii dacă n-avea niciodată ocazia s-o facă? Însă tot nu reușise să-și adune curajul să discute problema. Înțelegea de ce școala voia să meargă pe varianta mai sigură, însă nu suporta felul în care era obligat să se simtă diferit. Avea unsprezece ani, era înalt, brunet și cu ochi căprui. Era foarte chipeș. Asistenta socială pentru copii cu nevoi speciale insista mereu să relateze toate problemele care se întâmplaseră pe parcursul zilei. La Londra, școala n-avusese timp de așa ceva. Erau

prea mulți copii cu probleme. Pe atunci, Helenei i-ar fi plăcut să afle cum se descurca băiatul în fiecare zi. Își dorise să primească informații, își dorise ca fiul ei să primească atenția pe care ea o considera necesară. Acum, ritualul acela zilnic o deprima. Nu voia să afle că înjurase un copil sau că-l mușcase pe altul. Era extenuată de atâta milă și înțelegere. Aproape că prefera lăcomia de informații noi despre ciudatul ei copil piroman și soțul ei melancolic pe care o manifestau părinții de pe terenul de joacă.

– Ei bine, am avut o zi destul de frumoasă.

Asistenta socială era din Shetland. Era voioasă chiar și când povestea cele mai jenante întâmplări.

– Nu-i așa, Christopher?

Măcar reținuse că nu suporta să i se spună *Chris*.

Christopher își privi mama și își dădu ochii peste cap. Helena se gândi că tocmai această aroganță stârnea cele mai multe dintre reacțiile negative de care avea parte. Era isteț, sau cel puțin avea o memorie fabuloasă și îi mergea mintea să rezolve probleme de matematică, dar fiindcă avea impresia că e centrul universului îi trata uneori pe adulții din jur, inclusiv pe mama lui, ca pe niște servitori.

– La prânz a avut un mic acces de nervi, dar totul a fost sub control.

Becky, asistenta socială, zâmbi.

– Azi n-am făcut prostii cu chibrituri. Ne vedem mâne, Christopher.

Purta un șort și un tricou și era încălțat cu sandale. N-avea pulover și nici șosete. Prefera să se îmbrace așa chiar și în miezul iernii. Nu părea să simtă frigul și nu suporta senzația materialului pe piele, nici măcar dacă era vorba de fibre naturale, cum ar fi bumbacul sau lâna. Nu purta niciodată pijama și umbla prin casă în pielea goală dacă nu-l prindea nimeni. Cei de la școală se obișnuiseră cu îmbrăcămintea lui sumară, dar la început directoarea o suna zilnic pe Helena ca s-o întrebe de ce-și trimisese fiul fără geacă.

– Ne place să aibă parte de aer curat, chiar și când e mai rece, încercase ea să explice.

Apoi îl trimisese pe Christopher la școală cu o geacă și un pulover într-o sacoșă, mormăind: *Dacă reușiți să-l convingeți să și le pună, spuneți-mi și mie secretul.* Evident, sperase că n-aveau să reușească, sperase ca ea să aibă dreptate. Într-adevăr, așa se întâmplase, iar de atunci directoarea n-o mai sunase.

Christopher stătea și aștepta în timp ce Becky și mama lui conversau. Spre deosebire de Ellie, nu se foia încontinuu. Din când în când mai tresărea, își rodea unghiile sau își scărpinga pielea până-i dădea sângele și se formau cruste. Conversația dintre casă și școală făcea parte din rutină, iar Christopher înțelegea rutina. Când se sfârși, locul de joacă se golise. Helena îi strigă lui Ellie, care stătea agățată cu picioarele de cadrul de cățărat, să coboare ca să meargă acasă.

Stăteau la vreo doi kilometri de școală, dar dacă vremea nu era chiar urâtă mergeau de fiecare dată pe jos. Christopher se plânse că nu aveau mașină, dar, la fel precum conversația cu Becky, și acest lucru devenise un ritual. Nu-i plăcea să umble pe afară. Voia să ajungă acasă, în camera lui, la calculator, așa că merse repede, cu un pas rigid, ciudat, care-l făcea să pară un robot. Drumul îi duse pe lângă o plajă plină de alge, unde două bărci străvechi stăteau răsturnate deasupra nivelului mării. O colină pietroasă separa drumul de plajă, iar Ellie o zbughi ca să urce pe coama dealului. Își întinse brațele ca să-și păstreze echilibrul. După o zi de lânzezeală forțată, era ca un câine care trebuie să iasă la alergat. La capătul plajei era o potecă ce ducea printr-o porțiune joasă, mlăștinoasă. În perioada asta a anului era nespuse de colorată: iriși sălbatici galbeni, gălbenele de baltă, gușa-porumbelului și alte plante și flori cărora Helena nu le știa numele. Atunci când se mutaseră aici, se hotărâse să le învețe pe toate, dar între timp se întâmplaseră altele. De aici vedeau casa care le devenise cămin. Îi spuneau Hesti, deoarece acesta îi fusese numele dintotdeauna. Era construită pe dealul care

se ridica abrupt din pământul plat, mlăștin, iar de la geamurile din față privește cuprindea și plaja, până la așezarea din Deltaness, cu școala, magazinul și centrul comunitar.

Ellie alergă în față. O vedeau cum își croia drum pe potecă, spre casă. Panta n-o încetinea deloc. Helena o privi cu invidie și se gândi că odinioară și ea avusese la fel de multă energie. Putea să danseze toată noaptea, iar a doua zi de dimineață să fie gata de serviciu, plină de creativitate și idei. Când pierduse toate acestea? Nu atunci când se căsătorise. Daniel îi inspirase unele dintre cele mai reușite lucrări. Se întâlniseră la Facultatea de Arte și se căsătoriseră mult prea devreme, în opinia părinților ei liberali:

– De ce să vă căsătoriți, dragă? De ce să vă legați la cap cât încă sunteți studenți amândoi?

Dăr ei îi plăcuse ideea la nebunie. Era un gest dramatic. Poate că așteptaseră prea mult până să aibă copii. Ea avea deja treizeci și ceva de ani când îl născuse pe Christopher, și aproape patruzeci atunci când apăruse și Ellie.

Tot nu reușise să tragă nicio concluzie definitivă când ajunseră în dreptul casei. Christopher își continua marșul lui neobosit de robot, însă ea rămăsese fără aer și se opri o clipă ca să privească valea largă care fusese sculptată de gheață în urmă cu multe secole. Își spuse că Londra o fi având ea baruri șic, expoziții și teatre, dar n-avea asta.

Când intră, Christopher deja dispăruse în dormitor. Probabil că se dezbrăcase aproape complet și stătea în chiloți în fața monitorului, urmărind un serial polițist american absolut nepotrivit pentru el. Părea să fie hipnotizat de astfel de emisiuni. Era obsedat de detaliile criminalistice, iar deseori trebuia desprins de monitor cu forța ca să fie adus la masă. Asta putea să ducă în cel mai bun caz la o supărare tăcută, iar în cel mai rău caz la o ieșire violentă. La Londra, astfel de urlete îi făcuseră o dată pe vecini să cheme poliția. Uneori, Helena ceda și îl lăsa să mănânce singur un sandwich la el în cameră, deși știa că însemna un precedent periculos și că a doua zi